

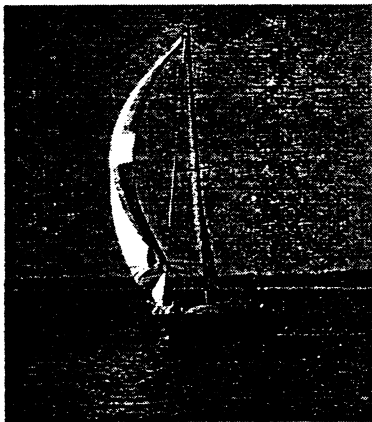
Gästkrönikan

Kristian Sundström

Så här när solen lyser färre timmar per dag än vad den gjorde under den trots allt underbara sommaren, är det inte utan att jag blir lite filosofisk och i tankarna drar en del paralleller mellan fritidslivet och arbetslivet.

Jag hade ett par underbara segelturer i somras med en gammal barndomskamrat. Kan man förresten säga så när man just passerat 50 och han fyller i november? Nja, i vilket fall som helst seglade vi tillsammans i år igen. För sisådär 35 år sedan lärde vi oss segla i Sjövarns-kåren. Vi var egentligen ena riktiga landkrabbor från Eksjö. Skogsscoutar var vi i ett tiotal år, hamnade sedan i Kungliga Flottan, skildes åt under högskoletiden, men kom bägge att arbeta inom Asea-Atom.

-Han, "Singe", är nu inom ABB och jag inom Ericsson. Uppvuxna i samma miljö, tagit såväl realen som studenten tillsammans. Vi seglade en helg för ett par år sedan. Nu känns det efter årets seglatser redan som en tradition.

Vi startade i Västerås och seglade till Birka. Liksom för två år sedan fick det bli natthamn. På morgonen besökte vi det nyöppnade, av drottningen just invigda, Birka-muséet. Rekommenderas. För två år sedan hade vi suttit i sommarnatten och framför en liten rese-TV upplevt dramatiken när Sverige i VM slog ut Bulgarien, eller var det Rumänien? I vilket fall som helst var det den gången det blev straffsparksläggning och "våran" Ravelli gick åt rätt håll och det blev ett förfärligt liv.

Tjut och vrål i sommarnatten så att det måste ha hörts över hela natt-Mälaren. Undrar vad vikinga-andarna tänkte i sina gravar. De slogs på sin tid för att försvara eller utvidga sina revir. I den moderna turneringen handlar det om att behärska mittfältet! Men just i den stunden, då Ravelli gick åt rätt håll i precis rätt ögonblick, upplevde vi alla, att vi som just då kände oss så djupt äktsvenska, en berusande lycka av fullkomlighet.

Det var andra bullar på vikingatiden, då Birkas invånare levde av jakt, fiske och knapert jordbruk. Det framgick med all tydlighet av de livfulla skildringarna i muséet.

Har Du tänkt på förresten vilken konstig känsla man har när man kommer ut från ett museum? Det är en blandning av ödmjukhet inför all den kunskap och erfarenhet, som man just ställts inför, och en tillfredsställelse över att man fått något för själen. Nu kan man med gott samvete ägna sig ytterligare en stund åt livets all dagligheter utan krav på att vara nyttig eller lärorikt. Nu har man fått sin kulturdos.

Det skulle slussas ett par gånger under seglatserna. Det ligger alltid en förväntan i luften när man ligger lätt förtöjd framför slussinsläppet. Väl inne är det inte så dramatiskt, men lite mörkt, kyligt och skrämmande med det mörka vattnet. Det ger intryck av kraft och övermäktighet, som man skall akta sig för. När slussporten öppnas ger det en befriande känsla att komma ut på fritt vatten.

Vi gick genom Hammarby-slussen ut från Mälaren och genom Södertälje kanal med sluss på vägen tillbaka in från Saltsjön. När man närmar sig Stockholm från Mälaren är det spännande att hålla reda på alla öar, byggnader och broar. Dem ser man ju mest från bilen och det är ett helt annat perspektiv. Från vattnet känns det riktigt att Stockholm kallas Nordens Venedig.

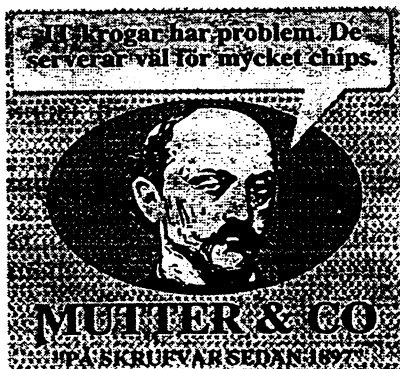
Det här att segla är för Singe och mig en alldeles speciell sak. Vi har båda arbetat med kärnkraft under den tid då debatten var som mest hätsk. På den tiden skulle det mest handla om vindkraft, men vi tyckte den var bäst för segling.

Det sägs att män fascinerats av segling därför att den är så primitiv.

Men vi var egentligen inte alls så primitiva. Vi hade med oss såväl NMT som GSM. Och för säkerhets skull en minicall med speciell form av applikation. På den kunde Singe ta emot börskurserna. Visste Du att minicall går över FM-radio-nätet?

Halleluja! Vi visste exakt hur det gick för såväl Ericsson som Astra på börsen. Och inte bara i Stockholm utan även i New York på kvällen. På kvällen var kurserna i dollar, varför vi fick använda huvuddatorn för att räkna om till svenska kronor. Där gled vi alltså omkring i den ljumma högsommarmatten med full insikt i vad viktigt som hände i världen. Vi befann oss i det flytande IT-högkvarteret.

Det här var några av de ganska få dagar under sommaren som jag var utan dator, men något får man offra. Bara man har

koll på det vad som händer av vikt. Till skillnad från idag, som råkar vara fredagen den 13:e ... Då vet man ju vad som väntar. Och det började redan igår kväll. Några ljushuvuden hade lagt in ett filter för IP-adresserna på "proxyn" i Älvsjö. (Märker Du hur nära det är mellan ljuv sommarnatt och hård IT-verklighet?) TCP/IP låter som ett ortsnamn i krigets Bosnien, eller som vi säger: f.d Jugoslavien. Där talar man serbo-kroatiska. (Inom EDT talar vi i stackato p.g.a alla förkortningar.) Och Singe, som varit länge inom Asea och ABB, han är van vid perciska.

Effekten av ljushuvudets insats blev att jag inte fick någon e-mail från yttervärlden, i alla fall inte från norrmannen jag kommunicerat elektroniskt med sedan 1980. Och inte kunde jag "browsa" på Internet. Handlingsförlamad och avskuren från yttervärlden.

Det var aldrig vikingarna, för de hade sina båtar och färdades över vattnen mellan öarna i den arkipeklag som fordom fanns i Mälaren. Men det var innan landhöjningen gjort sitt. Birka hade ingått i ett örike med egen kung. Man hade fört strider med både götar och vender och handlat med nordtyska handelsmän. Idag svingar vi oss mellan öarna i Cyberspace. Öarna består av alla våra lan, fiberna är våra farkoster, adresskrånget våra virtuella fiender och handeln sker mellan kostnadsställen och intäktskonton. Inte ens kronorna

är blanka längre, utan beskrivs med färglösa elektroniska bitmönster.

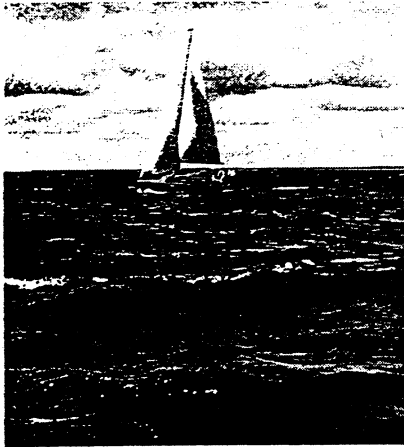
Det skulle ordna sig när jag kom till jobbet. Jag skulle åter kunna känna mig produktiv. Men icke! Det var det rökt, helkört, rena natta. Jag kände mig som en realtids minidator som fått så många realtidsjobb på en gång att den nätt och jämnt förmår hålla reda på alla tasks och än mindre hinna utföra någon enda transaktion. Allt blev bara mess...

LanCenter, dem kan man ju inte skälla på. Och inte på BALM, för han är ju en hyvens kille som alltid är glad och hjälpsam. Trollar ibland med knäna, som många andra datakillar. Dessutom är han golfspelare - om än bakvänd vänsterspelare. Vi spelade EDT-mästerskapet tillsammans. Under hela fyra timmar hade vi pratat om det vi älskar, dvs inte om html, bytar och Mips utan om golf. Vi hade njutit av våra gröna ytor, av luften och av den kvardröjande sommaren. Men nu kunde inte ens han avhjälpa situationen. Det var som om golfsäsongen var över...

Så här i budgettid tänkte jag på vad vi betalar per ("produktiv") arbetsplats. Är det värt pengarna att få vara med i nätet? Och vart skulle man vända sig annars. Det där lan-et och allt det andra är ju ett av alla kitt i våra arbetsprocesser. Du vet de där som skall löpa smidigt och som brukar åskådliggöras med fiskar.

Jag tänkte tillbaka på när Singe och jag hade rundat Landsort i hårt väder.

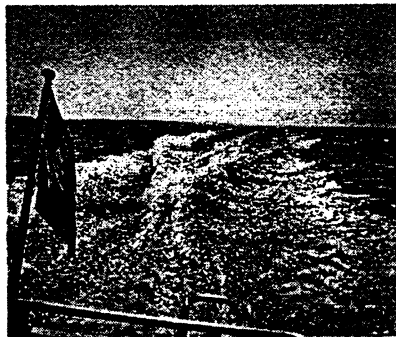
Vi hade vänt upp mot Södertälje och fått 10-12 sekundmeter i ryggen. Vilket drag ! Det var ett helt annat flyt än denna fredag. Vi gjorde uppemot 10 knop och vattnet formligen forsade om båten. Snacka om att ha medvind.

Vi gick på en och samma hals (segelspråk för att seglet står åt ett och samma håll om masten hela tiden) ända in till Södertälje. Det lämnade ett enormt minnesintryck att från kvällnigen vid Landsort snirkla in mot Mälaren medan blåsten sakta övergick i kvällsbris som förde oss förbi alla fyra i de vindlande krokarna som utgör Södertälje kanals förbindelse med Östersjön. Det var tyst sånär som på en och annan näktergal. Ett och annat svanpar gled värdigt omkring invid vassruggarna. Det var lika pastoralt som när jag var ute med Gunne och lade nät i Roslagen någon månad senare.

Singe och jag hade en naturlig arbetsfördelning ombord. När man lärt sig lita på varandra genom att jobba ihop både inom idrotten, scouting och andra ibland strapatsrika sammanhang fungerar en sådan seglats utan att man behöver diskutera särskilt mycket. Det uppstår en slags ti-

ming som ger säkerhet och trivsel. Ingen av våra respektive hade uppskattat den hårda vinden ute vid Landsort och under den fortsatta hårdkörningen. Men vi njöt. Vi kände att vi behärskade elementen. Vi visste att det kunde gå åt helvete om vi inte var snabba med både skot och rorkult. Men vi visste också att vi kunde segla som vi gjorde, bara fånga hela vindkraften i seglet och låta vinden trycka på. Det kittlade när vinden pressade båten så hårt att vattnet touchade storseglet. Singe protesterade inte när jag seglade in vattnet i häcken på honom. Det hörde till. Det skulle vara så.

Det är sällan man känner vinden i ryggen på samma sätt i själva jobbet, men det händer. Dock inte denna fredag. Denna dag var det som att stampa "på kryssen" och bara tappa, bara falla längre ner i vind och fjärma sig målet trots ansträngning. Då är det ingen idé att ödsla krafterna i motvinden. Bättre att lägga sig i lä och vänta på vindkantring. Så småningom kom vindkantringen. Det var en tidigare EDT-anställd som hört att vi söker verksamhetskonsulter och ringde för att höra om möjligheterna att komma tillbaka till familjen. Och vilken skön vind som svepte in ! Hans förre chef, som jag förhörde mig hos, verifierade att det här var en som jag

skulle försöka skota hem. Äntligen gynnsam vind !

Varför spelar människor golf? En av mina erfarna konsultkollegor sa en gång att det är de feed-back-törstandes opium. Ju mer målfixerad man är, desto mer tänder man på golf. En kollega som tänkte börja spela frågade mig om råd angående utrustning. Vad skall man tänka på när man skall köpa sig golfklubbor? "Jo", sade jag (och försökte låta myndigt bestämd), först försöker man slå det ur hågen, sedan låter man bli och sist glömmar man hela saken". "Javisst", sa kollegan glatt, och när man har passerat de där stadierna och har bestämt sig för att man ändå skall? "Jo", sa jag uppgivet, "då får man skylla sig själv att man trotsat varningarna". Så åkte vi iväg till en shop och utrustade honom. Han var alltså förlorad, för att inte tala om hur han är nu efter två säsonger. Och ändå är han seglare och borde veta bättre! Han har ju dessutom redan sin religion !

På vår seglats hade Singe och jag passerat den stuga där Carl-Anton knåpade ihop sin visa om att "det går en vind över Vindö Strömmar, det står en vind i en tyllgardin..." (var det så den gick?) Det var en verklig glidardag. Absolut blå himmel, inga vågor utan bara klatter-klatter mot bordläggningen.

